

Arrest

nr. 73 202 van 13 januari 2012
in de zaken RvV X / II en X

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

X

X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang

van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

1.2. Verzoekers vragen dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) omdat de hervormings- en vernietigingspercentages in volle rechtsmacht verschillen tussen de Nederlandse en Franse Kamers van de Raad. De Nederlandstalige rechters in de Raad erkennen in slechts 0,7% van de gevallen een asielzoeker als vluchteling en in 0,6% van de gevallen sturen zij de zaak terug naar de commissaris-generaal, terwijl de Franstalige rechters in 6,3% van de gevallen overgaan tot erkenning en in 8,8% van de gevallen de zaak terugsturen. Volgens de verzoekers bestaat er dus geen eenheid van rechtspraak. Zij menen ook dat zij recht hebben op een effectief rechtsmiddel en vragen ook om deze reden dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad.

De verzoekers beperken hun kritiek in wezen tot het verwijzen naar algemene cijfers betreffende het aantal beroepen dat respectievelijk door de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gegrond wordt verklaard. Met die zeer algemene kritiek gaan de verzoekers volkomen voorbij aan de concrete motieven op grond waarvan hun asielaanvraag door de commissaris-generaal wordt verworpen. De verzoekers leggen geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming.

Zij tonen niet aan dat er *in casu* een reden zou zijn om de behandeling van de zaak te laten verwijzen naar de Algemene Vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Verzoekers leggen ook niet nader uit waarom de behandeling van de zaak verwezen zou moeten worden naar de Algemene Vergadering van de Raad teneinde hen een effectief rechtsmiddel te waarborgen op grond van artikel 13 van het EVRM. In zoverre dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 14 november 1975 te Grozny (Tsjetsjenië). In 1997 vertrok u na uw hogere studies naar Ingoesjetië. In 1998 begon u te werken bij de Ingoesjetische belastingspolitie. Van 1 juli 2003 tot aan uw vertrek naar België op 4 september 2009 was u werkzaam als hoofd van het departement regime-geheimen op de dienst Bestuur Federale Dienst Controle Drogzaken in de Republiek Ingoesjetië (UFSKN). Op 17 december 2006 huwde u traditioneel en op 13 augustus 2007 officieel met A. R. (...) (O.V. 6.491.532). Samen met uw vrouw en uw twee kinderen kwam u naar België. Uw derde kind werd geboren in België.

Op zaterdag 15 augustus 2009 kwamen om 11 uur 's avonds twee onbekende gewapende mannen bij u thuis binnen. Uw vrouw en kinderen bevonden zich op dat moment bij uw schoonouders. Eén van hen sprak u aan. Hij zei dat hij vernomen had dat u bij de drugscontroledienst werkte. U bevestigde dit. Ze wilden dat u hen persoonlijke gegevens (familienamen, voornamen, patroniemen, telefoonnummers en nummerplaten) zou doorgeven van uw medewerkers op de dienst opsporing. U zei hen dat u tijd nodig had. Ze gaven u een week de tijd en gingen vervolgens weg. U veronderstelt dat zij rebellen waren.

Tien minuten nadat ze vertrokken waren belde u naar uw vrouw. U zei haar dat ze geld moest vragen aan haar ouders. De volgende dag, zondag, ging u naar haar toe. U legde haar uit dat uw beurt ooit zou komen en dat jullie moesten vertrekken.

Op 19 augustus 2009 regelde u een reis naar Italië via een reisbureau in Pyatigorsk. Op 4 september 2009 ging u met uw gezin met het vliegtuig van Ingoesjetië naar Moskou, waar u overstapte op een vlucht naar Rimini (Italië). Vanuit Italië ging u met het vliegtuig naar België waar u aankwam op 8 september 2009 en op 18 september 2009 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw zoon en dochter, uw huwelijksakte, de militaire boekjes van u en uw vrouw, de diploma's van u en uw vrouw, de certificaten die uw dienst bij de UFSKN bevestigen, uw ontslagbrief, het document over een aan u uitgereikte eremedaille, uw badge, de certificaten die de dienst van uw vrouw als gynaecologe bevestigen, de medische verzekeringskaart van uw vrouw, een certificaat van het inkomen van uw vrouw, een

aanbevelingsbrief van uw vrouw in haar functie als gynaecologe, de verslagen en verklaringen van het UFSKN met betrekking tot uw collega's en het verslag en de aktes van schade met betrekking tot de aanslag op het huis van de familie Kurkiev.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Ingoesjetië problemen heeft met onbekenden die willen dat u hen informatie geeft over uw medewerkers van de dienst opsporing.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kon maken dat het incident dat de aanleiding tot uw vertrek vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Zo dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw vrouw met betrekking tot het kernelement van uw asielrelaas. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat deze twee onbekende mannen bij u thuis kwamen op zaterdag 15 augustus 2009. Tien minuten nadat ze waren weggegaan belde u naar uw vrouw met de vraag of uw schoonouders geld konden lenen. De volgende dag, zondag, zag u uw vrouw toen u naar uw schoonouders ging (CGVS man, p. 13-14). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u haar opbelde en vroeg om geld te lenen bij haar ouders, en dat u twee à drie dagen later, op zondag, naar haar kwam bij haar ouders om haar mee naar huis te nemen. Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaring dat u haar na het incident belde en de volgende dag reeds naar haar toekwam, antwoordde uw vrouw dat dit niet klopt en dat u haar opbelde op een weekdag, vermoedelijk een donderdag (CGVS vrouw, p. 5-6). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg en heft bijgevolg de tegenstrijdigheid niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek ondermijnd.

Daarnaast verklaarde u dat uw echtgenote slechts vernam waarom jullie waren gevlucht, toen jullie reeds in Italië waren (CGVS man, p. 14). Ook uw echtgenote verklaarde uitdrukkelijk niet op de hoogte te zijn geweest van uw problemen, tot jullie reeds in Italië waren (CGVS vrouw, p. 3, 5-6). Dit is echter weinig aannemelijk gezien een beslissing om met het hele gezin uw land te verlaten, jegens hetwelke één gezinslid een ernstige vrees zou koesteren, om vervolgens een heel nieuw leven op te bouwen in een vreemd land, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft. Bovendien is het opmerkelijk dat uw vrouw op DVZ verklaarde dat u haar na het incident vertelde dat er twee onbekenden bij u thuis waren langsgesproken en dat jullie daardoor moesten vluchten. Ze verklaarde er dat ze nog getracht heeft u op andere gedachten te brengen, maar dat dit niets uithaalde (DVZ, vragenlijst vrouw, vraag 3.5). Opmerkelijk is ook dat uw eigen moeder, die u wekelijks moet bellen omdat ze bezorgd is om u, geen weet heeft van uw problemen, en dus ook niet op de hoogte is waarom u met uw gezin bent gevlucht (CGVS man, p. 4). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het incident dat de aanleiding tot uw vlucht vormde verder aangetast.

Mochten uw verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, is het hoe dan ook niet aannemelijk dat u, omwille van uw problemen met onbekenden, naliet zich te wenden tot de bevoegde autoriteiten om aanspraak te maken op nationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet vervolgd werd door de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS man, p. 15). U verklaarde dat dit niet zinvol

zou zijn, wat u illustreert met officiële verslagen over wat uw medewerkers is overkomen, waar voor Kursaev A.M. en Tochiev I.D. tevergeefs beschermingsmaatregelen werden ingeroepen (CGVS man, p. 14). Deze verklaring en de documenten betreffende het trieste lot dat sommige van uw collega's hebben ondergaan, zijn echter ontoereikend. Zo hebben de verslagen over uw collega's geen rechtstreekse betrekking op uw persoon en neemt dit immers niet weg dat van u redelijkerwijze kon worden verwacht dat u minstens een poging zou ondernemen teneinde bescherming te verkrijgen van de autoriteiten in uw land van herkomst, temeer u zelf sinds 1998 tot uw vertrek werkzaam was bij de autoriteiten, uw schoonbroer werkzaam is als rechercheur op dezelfde instantie waar u sinds 2003 tot aan uw vertrek hebt gewerkt, u er bevriende collega's hebt die werkzaam zijn op diezelfde dienst, u twee neven hebt die werkzaam zijn als onderzoeksrechters bij het onderzoekscomité van het parket van Ingoesjetïë, een neef die werkzaam is als deurwaarder en een neef die de viceminister is van het ministerie van buitengewone situaties, (CGVS man, p. 5-6, CGVS vrouw, p. 4). Zij ook opgemerkt dat u verklaarde dat uw belagers u een week de tijd hadden gegeven om hen de informatie die ze wilden, te bezorgen. Tot aan uw vertrek heeft u echter niets meer van hen vernomen en zijn ze niet meer bij u thuis langsgesproken (CGVS man, p. 11, 14). In acht genomen dat u niet eens een poging ondernam zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden, maakt u geenszins aannemelijk dat u van bescherming verstoken zou blijven indien u dit zou doen. Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft aangesproken.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, moet ten slotte, gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen uitgingen van privé-personen, worden geoordeeld dat de door u ingeroepen feiten van plaatselijke aard zijn. Welnu, u maakt niet aannemelijk waarom u zich niet probleemloos elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. U verklaarde heel wat kennissen en familieleden te hebben die werkzaam zijn bij de autoriteiten, waaronder één neef die vice-minister is van het ministerie van buitengewone situaties (CGVS man, p. 5-7). Deze connecties zouden u mogelijk aan een overplaatsing elders in de Russische Federatie kunnen helpen. Daarnaast verklaarde uw echtgenote bijna 9 jaar in Sint-Petersburg te hebben gewoond zonder er problemen te hebben gekend (CGVS vrouw, p. 3). Minstens mocht worden verwacht dat u hiertoe enige poging zou hebben ondernomen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Met betrekking tot uw Russisch internationaal paspoort verklaarde u dat u het na aankomst in België heeft verbrand, alsook de reispassen van uw vrouw en kinderen. U deed dit op raad van de Oekraïense vrouw L. (...) die in Italië woont en jullie naar Europa hielp. Ze zei u dat het beter zou zijn dat al de reispassen werden vernietigd, omdat u anders zou teruggestuurd worden (CGVS man, p. 8-9). Deze uitleg is echter weinig aannemelijk gezien het belang van een dergelijk reisdocument om de EU te kunnen binnenkomen en ook weer te verlaten. Ook de verklaring van uw vrouw dat ze geen idee heeft waar de reispassen zijn, omdat u zich ontfemde over de documenten, is weinig overtuigend en strookt bovendien niet met uw verklaring dat iedereen op de luchthaven bij aankomst in Italië persoonlijk werd gecontroleerd (CGVS vrouw, p. 5; CGVS man, p. 10). Daarenboven is het opmerkelijk dat zowel u als uw vrouw op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie de reispassen bij L. (...) in Italië hebben achtergelaten (DVZ, verklaring man, vraag 21; DVZ, verklaring vrouw, vraag 21). Deze elementen doen het vermoeden ontstaan dat u uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België (u verklaarde te hebben gereisd met een Italiaans visum (CGVS man, p. 9)), het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, of een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw zoon en dochter, uw huwelijksakte, de militaire boekjes van u en uw vrouw, de diploma's van u en uw vrouw en de medische verzekeringskaart van uw vrouw, bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijk, de dienstplicht van u en uw vrouw, de opleiding van u en uw vrouw, en de medische verzekering van uw vrouw, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De

certificaten die uw dienst bij de UFSKN bevestigen, uw ontslagbrief, het document over een aan u uitgereikte eremedaille, uw badge, de certificaten die de dienst van uw vrouw als gynaecologe bevestigen, een certificaat van het inkomen van uw vrouw en de aanbevelingsbrief van uw vrouw in haar functie als gynaecologe, bevatten informatie over de tewerkstelling van u en uw vrouw in Ingoesjetië, die evenmin betwist wordt, doch niet bijdraagt ter staving van het incident dat de aanleiding vormde van uw vertrek.

De inhoud van de verslagen en verklaringen van het UFSKN met betrekking tot uw collega's en het verslag en de aktes van schade met betrekking tot de aanslag op het huis van de familie Kurkiev (het huis van uw neef Zakhri Kurkiev, onderzoeksrechter bij het parket van Ingoesjetië (CGVS, p. 6-7)) ten slotte, wordt ook niet betwist. Deze informatie heeft echter louter betrekking op wat uw collega's en familieleden overkwam, doch niet rechtstreeks op uw persoon.

Daar uw echtgenote, ARCHAKOVA Roza (O.V. 6.491.532), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 20 maart 1979 in Malgobek (Ingoesjetië). Op 17 december 2006 huwde u traditioneel met K. S. (...) (O.V. 6.491.532) en op 13 augustus 2007 liet u uw huwelijk officieel registreren. Samen met uw man en uw twee kinderen kwam u naar België. Uw derde kind werd geboren in België.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen van uw man.

Midden augustus 2009 werd u door uw man 's nachts opgebeld toen u bij uw ouders verbleef. Hij vroeg u geld te vragen aan uw ouders. Twee à drie dagen later, op zondag, kwam uw man u bij uw ouders halen. U kreeg 150000 roebel van uw ouders. Uw man vertelde u dat er iets gebeurd was waardoor hij verplicht was te vluchten. Hij zei u dat het met zijn werk te maken had en dat het ernstig was.

Op 4 september 2009 ging u met uw gezin met het vliegtuig van Ingoesjetië naar Moskou, waar u overstapte op een vlucht naar Rimini (Italië). Vanuit Italië ging u met het vliegtuig naar België waar u aankwam op 8 september 2009 en op 18 september 2009 uw asielaanvraag indiende.

In Italië vertelde uw man u dat hij die avond toen u niet thuis was gezocht werd. Hij zei dat ze hem iets vroegen wat te maken had met zijn werk. U stelde hier verder geen vragen over.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 3 en 6). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, K. S. (...) (O.V. 6.491.532), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, K. S. (...) (O.V. 6.491.532), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een schending van artikel 15, sub c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e) van deze richtlijn, een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, een schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en een manifeste beoordelingsfout.

3.1.1. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

3.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.1.3. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoekers aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoekers beroepen zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoekers aangehaalde artikel 15 c) van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

3.1.4. Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

3.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 29 september 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.1.6. De schending van de artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

3.2. In een tweede middel klagen verzoekers de schending aan van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekers stellen dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben en thans niet voldoet aan deze vereiste. Om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan verwezen worden naar de jurisprudentie inzake art. 6 EVRM betreffende '*full jurisdiction*'.

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht ('*full jurisdiction*') de betreffende besluiten kunnen controleren.

De eis van '*full jurisdiction*' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: '*to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.*'

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met '*facts relevant to the dispute*'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van '*full jurisdiction*'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet

geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak Terra Woningen t. Nederland. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende — marginale — toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak Bryan t. Verenigd koninkrijk blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling '*perverse or irrational*' was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 EVRM', maar zijn gelet op de zaak Bryan niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede — *quasi* rechterlijke — gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene opdat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak Terra Woningen t. Nederland en op de meer recente zaak Chevrol t. Frankrijk. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (*Conseil d'Etat*) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid ontczegd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Ook de zaak Tsfayo t. Verenigd Koninkrijk is in deze context vermeldenswaardig. In deze kwam men tot de conclusie dat indien de vergaring van het feitenmateriaal de essentie vormde van een dispuut, niet zonder meer louter kon overgegaan tot toepassing van de Kingsley redenering namelijk een controle

van de wettigheid en de inhoud van het dossier zonder enige onderzoeksbevoegdheid te hebben. Dat de asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is. Dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley, het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, nee, het gaat om verklaringen van mensen welke worden beoordeeld op hun geloofwaardigheid. Het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen blijkt ook uit het verleden namelijk de voorganger van de Raad de Vaste Beroepscommissie.

Toegepast op de beroepsprocedure bij de Raad menen verzoekers dat deze procedure geenszins voldoet. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat verzoekers geen enkel risico op een mensonterende behandelingen zullen ondergaan wanneer zij terug zouden keren naar hun land van herkomst.

Dat het een schending van de rechten van verdediging is daar verzoekers van mening zijn dat zij zich dienstig moeten kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Dat deze mogelijkheid *in casu* verboden is minstens niet voorzien.

Ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces, ofwel een *'fair trial'*.

Er kan geenszins sprake zijn van processuele gelijkwaardigheid van partijen. Dat verzoekers stellen dat zij enkel mondeling kunnen repliceren op de opmerkingen van het CGVS. Het past evenwel dat verzoekers in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Dat hoewel het CGVS formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit *de facto* niet het geval is. Dat verzoekers zich *de facto* verweren tegen de beslissingen van het CGVS.

Verzoekers laken derhalve dat zij in tegenstelling tot het CGVS geen repliekmemoirie kunnen indienen. Zulks maakt dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is.

Verzoekers verzoeken eveneens aan de Raad prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie die als volgt luiden:

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen".

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat".

In essentie voeren de verzoekers aan dat de Raad te dezen geen jurisdictioneel orgaan met volle rechtsmacht is omdat het recht van de verzoekers op een onderzoek van de feiten wordt beperkt en zij geen geactualiseerde memorie/conclusie kunnen indienen in tegenstelling tot het CGVS en er derhalve geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is.

De Raad kan naar verluid van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden nieuwe gegevens ter kennis van de Raad te brengen.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in dit verband: *"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde*

karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen" (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

Daargelaten de vraag of een stuk een nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet meent de Raad dat dit niet belet dat een stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd (RvV 45 395 van 24 juni 2010).

In toepassing van artikel 14 PR RvV ondervraagt de voorzitter daarenboven de partijen ter zitting indien dit noodzakelijk is.

Het bij de Raad ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet heeft ook een schorsende werking. De Raad neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. In dat arrest heeft het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk overwogen dat het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging voor de Raad, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in het tweede lid van artikel 39/60, (...) geen afbreuk (doet) aan het recht op een rechterlijke toetsing en een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De vraag of de lidstaten dienen te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en of "deze administratieve rechtscolleges over een eigen administratieve onderzoeksbevoegdheid (dienen) te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen", is niet dienend voor de oplossing van het geschil omdat de vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad, voorziet.

Wat betreft de repliekmogelijkheid van de asielaanvrager op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, weze vermeld dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 heeft geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemorandum kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en de verzoekers hebben alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen.

Er is derhalve een processuele gelijkwaardigheid voorhanden en het stellen van de bovenvermelde tweede prejudiciële vraag is dan ook niet dienstig voor het oplossen van het geschil.

3.4. Daar waar verzoeker verwijst naar een uiteenzetting van de Voorzitter van de Raad van 26 mei 2005 wijst de Raad er op dat zij niet gebonden is door een dergelijke uiteenzetting die de Voorzitter ten persoonlijke titel gehouden heeft.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.5. Daar waar verzoeker verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië is dit *in casu* niet relevant daar verzoekers afkomstig zijn uit Ingoesjetië. Daarenboven is het opvallend dat personen tewerkgesteld door de veiligheidsdiensten van de overheid niet vermeld worden als risicoprofiel in de aangehaalde teksten met betrekking tot Tsjetsjenië.

Verzoekers citeren in hun verzoekschrift een aantal uittreksels uit algemene mensenrechten rapporten. Zij verwijzen naar andere rapporten die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het administratief dossier. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hun hoofd een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

3.6. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.6.1. De bestreden beslissing stelt: *"Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kon maken dat het incident dat de aanleiding tot uw vertrek vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Zo dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw vrouw met betrekking tot het kernelement van uw asielrelaas. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat deze twee onbekende mannen bij u thuis kwamen op zaterdag 15 augustus 2009. Tien minuten nadat ze waren weggegaan belde u naar uw vrouw met de vraag of uw schoonouders geld konden lenen. De volgende dag, zondag, zag u uw vrouw toen u naar uw schoonouders ging (CGVS man, p. 13-14). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u haar opbelde en vroeg om geld te lenen bij haar ouders, en dat u twee à drie dagen later, op zondag, naar haar kwam bij haar ouders om haar mee naar huis te nemen. Toen ze geconfronteerd werd met uw verklaring dat u haar na het incident belde en de volgende dag reeds naar haar toekwam, antwoordde uw vrouw dat dit niet klopt en dat u haar opbelde op een weekdag, vermoedelijk een donderdag (CGVS vrouw, p. 5-6). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg en heft bijgevolg de tegenstrijdigheid niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek ondermijnd."*

De Raad meent dat de vermelding van verzoeker dat hij niet verder gecontacteerd werd door de personen die hem zouden bedreigd hebben en het feit dat hij geen bescherming vroeg aan zijn nationale overheden ook de geloofwaardigheid van het incident ondermijnt.

3.6.2. Verzoeker stelt dat hij deel uitmaakt van de autoriteiten en derhalve speciaal gevisieerd wordt door de rebellen of gewapende groepen. Het land is volledig chaotisch en corrupt en hij meent dat hij niet op de bescherming van zijn nationale overheden kan rekenen.

De bestreden beslissing stelt: *"...is het hoe dan ook niet aannemelijk dat u, omwille van uw problemen met onbekenden, naliet zich te wenden tot de bevoegde autoriteiten om aanspraak te maken op nationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u niet vervolgd werd door de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS man, p. 15). U verklaarde dat dit niet zinvol zou zijn, wat u illustreert met officiële verslagen over wat uw medewerkers is overkomen, waar voor Kursaev A.M. en Tochiev I.D. tevergeefs beschermingsmaatregelen werden ingeroepen (CGVS man, p. 14). Deze verklaring en de documenten betreffende het trieste lot dat sommige van uw collega's hebben ondergaan, zijn echter ontoereikend. Zo hebben de verslagen over uw collega's geen rechtstreekse betrekking op uw persoon en neemt dit immers niet weg dat van u redelijkerwijze kon worden verwacht dat u minstens een poging zou ondernemen teneinde bescherming te verkrijgen van de autoriteiten in uw land van herkomst, temeer u zelf sinds 1998 tot uw vertrek werkzaam was bij de autoriteiten, uw schoonbroer werkzaam is als rechercheur op dezelfde instantie waar u sinds 2003 tot aan uw vertrek hebt gewerkt, u er bevriende collega's hebt die werkzaam zijn op diezelfde dienst, u twee neven hebt die werkzaam zijn als onderzoeksrechters bij het onderzoekscomité van het parket van Ingoesjetïë, een neef die werkzaam is als deurwaarder en een neef die de viceminister is van het ministerie van buitengewone situaties, (CGVS man, p. 5-6, CGVS vrouw, p. 4). Zij ook opgemerkt dat u verklaarde dat uw belagers u een week de tijd hadden gegeven om hen de informatie die ze wilden, te bezorgen. Tot aan uw vertrek heeft u echter niets meer van hen vernomen en zijn ze niet meer bij u thuis langsgekomen (CGVS man, p. 11, 14). In acht genomen dat u niet eens een poging ondernam zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden, maakt u geenszins aannemelijk dat u van bescherming verstoken zou blijven indien u dit zou doen. Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft aangesproken."*

De Raad meent dat van verzoeker die deel uitmaakt van de veiligheidsdiensten van zijn land redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich na een eenmalig voorval waar hij bedreigd werd voor bescherming zou richten tot zijn nationale overheden.

Verzoekers voegen stukken 8, 9 en 10 toe ter ondersteuning van hun asielaanvraag. Verzoekers willen hiermee aantonen dat de veiligheid van medewerkers van de instellingen die voor de rechtshandhaving instaan en hun familieleden niet meer gegarandeerd kan worden.

Ter zitting verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Ingoesjetïë en stelt hij dat de overheden de veiligheid van ambtenaren en hun familie niet kunnen waarborgen.

Met betrekking tot deze stukken wijst de Raad erop dat deze documenten geen officieel karakter en geen bewijswaarde hebben. Deze stukken lijken complaisance-stukken gemaakt voor onderhavige procedure. Gekopieerde documenten hebben daarenboven slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen.

Volledigheidshalve wijst verweerder er terecht ook op dat aan de bewijskracht van de thans neergelegde documenten kan getwijfeld worden omwille van de typografie en de manier van opstellen van het document. Verweerder stelt bij een onderzoek van de stukken 8, 9 en 10 vast dat deze hetzelfde lettertype hebben, bovenaan dezelfde vermelding datum hebben, dezelfde aanhef hebben. Het is opvallend dat deze drie bij het verzoekschrift gevoegde documenten er zo gelijkend uitzien (terwijl de verklaringen zouden afkomstig zijn van drie verschillende personen en overheidsdiensten). Dit wordt door verzoekers betwist noch weerlegd.

Artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."*

Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij geen toegang hebben tot de bovenvermelde bescherming van hun nationale overheden of tot andere vormen van redelijke bescherming door deze overheden. Daarenboven zijn redelijke maatregelen inzake bescherming vereist en geen absolute bescherming.

De bestreden beslissing stelt ook: *"Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, moet ten slotte gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen uitgingen van privé-personen, worden geoordeeld dat de door u ingeroepen feiten van plaatselijke aard zijn. Welnu, u maakt niet aannemelijk*

waarom u zich niet probleemloos elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. U verklaarde heel wat kennissen en familieleden te hebben die werkzaam zijn bij de autoriteiten, waaronder één neef die vice-minister is van het ministerie van buitengewone situaties (CGVS man, p. 5-7). Deze connecties zouden u mogelijk aan een overplaatsing elders in de Russische Federatie kunnen helpen. Daarnaast verklaarde uw echtgenote bijna 9 jaar in Sint-Petersburg te hebben gewoond zonder er problemen te hebben gekend (CGVS vrouw, p. 3). Minstens mocht worden verwacht dat u hiertoe enige poging zou hebben ondernomen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen.”

De Raad schaaft zich achter dit motief. Verzoekster woonde vijf jaar bij haar oom in Sint-Petersburg en deze oom verblijft er nog steeds. Ook haar broer heeft er gestudeerd (gehoor, p. 3). Ter zitting stelt verzoeker dat hij ook niet veilig zou zijn in Sint-Petersburg, maar hij maakt dit niet aannemelijk.

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

Weliswaar verwijzen verzoekers naar een standpunt van UNHCR van 2009 waarin gesteld wordt dat er in principe geen binnenlands vluchtalternatief is voor Tsjetsjenen of elders in Rusland. Daargelaten het feit dat verzoekers dit stuk niet neerleggen, zij zelf stellen dat er “in principe” geen vluchtalternatief bestaat, stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal dit vluchtalternatief *in concreto* getoetst heeft en redelijkerwijze kon beslissen dat verzoekers over een dergelijk alternatief beschikken.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun paspoorten voorleggen en dat het motief in dit verband een overtollig motief is.

3.6.3. De bestreden beslissing stelt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.*

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekers stellen dat de oppervlakte van Ingoesjetië beperkt is en er rekening moet gehouden worden met de verslechterende situatie. Dit is geen weerlegging van bovenvermeld motief. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoekers citeren in hun verzoekschrift een aantal uittreksels uit algemene mensenrechten rapporten. Zij verwijzen naar andere rapporten die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hun hoofd een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden

aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Daarenboven werd er reeds op gewezen dat verzoekers over een binnenlands vluchtalternatief beschikken.

Verweerder merkt terecht op dat verzoekers nooit gewag hebben gemaakt van psychische problemen. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekers zich afvragen waarom zij niet psychisch zouden kunnen gestoord zijn.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin aannemelijk gemaakt dat zij geen bescherming zouden kunnen krijgen van hun nationale overheden of beschikken over een binnenlands vluchtalternatief. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS